

Oblači tudi svetovne ase

Marjan Pohlin velja za enega najboljših krojaških mojstrov pri nas. Zaupata mu tudi oba kolesarska asa, Tadej Pogačar in Primož Roglič.

ALEŠ SENOŽETNIK

Škrančevno – Globalizacija, hitra moda in poceni uvožena oblačila so v minulih desetletjih doobra premešali garderobo večine ljudi. Eden redkih, ki še kljubuje tokom časa, je krojač Marjan Pohlin, ki ga številni prijatelji poznajo kar po vzdečku Krojačko. V njegovem ateljeju na Škrančevem nastajajo dovršena moška oblačila, od

oblek in plaščev do uniform, lovskih oblačil in celo gorenjske narodne noše.

S šivanjem se je srečal že zelo zgodaj, ko je na domači šivalni stroju očetu šival delovne obleke, nato pa je bil med solanjem vajenec v takratni Uslugi Kamnik, delal je tudi v kamniški tovarni usnja Utok. Poklic krojača ga je pripeljal vse do ljubljanske Opere, kjer je kot vodja krojaške

delavnice sodeloval pri ustvarjanju kostumov za operne predstave. »Opera mi je dala vpogled v zgodovino, pa tudi v natančnost, ki jo zahteva kostumografija. Pri tem mora vse 'klapati v nulo',« poudarja Pohlin, ki danes velja za enega najboljših mojstrov svoje obrti.

O tem ne nazadnje pričajo tudi stranke iz sveta politike, gospodarstva in športa. Med njimi so bili dr. Janez

Drmovšek, več ministrov in veleposlanikov, v zadnjem času pa mu zaupata tudi oba naša kolesarska asa. Za Tadeja Pogačarja je prvo obleko dokončal ravno v času našega obiska. Primož Roglič pa jih ima v svoji garderobi nekaj, med drugim tudi poročno. Na vprašanje, kako zahtevni stranki sta takšna asa, odgovarja le na kratko in diskretno: »Sta prava profesionalca.«

In kako mu je uspelo pridobiti zaupanje strank takšnega kova? »Reklama v rokodelstvu je le ena – dober izdelek,« pravi. Po meri narejeno ročno izdelano obleko si danes omisli le redko kdo, a tisti, ki si jo občutijo razliko, saj se zdi, da je obleka kot ulita. Pri tem pa Pohlin poudarja tudi, da je takšen kos oblačila treba znati nositi. »Ni dovolj le, da jo oblečeš, pomembno je, da jo nosiš pravilno. Ko sedimo, se sukničje odgne, ko stojimo, pa vedno odpnemo le spodnji gumb,« pravi in doda, da hlače najlepše »stojijo«, ko jih nosimo z naramnicami. »Pasovi za hlače so v Evropo prišli po drugi svetovni vojni

Izdelano za Tadeja Pogačarja / Foto Aleš Senožetnik

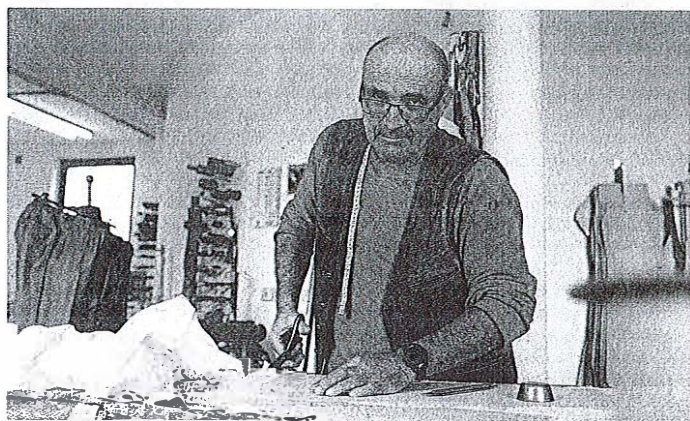
Krojaški mojster šiva celotno moško galanterijo, tudi narodne noše. / Foto Aleš Senožetnik

z ameriški vojniki, a gospodje so dotlej vedno nosili naramnice,« navzve še eno zanimivost.

Za krojača sicer ni pomembno, ali je človek suh ali močnejše postave. »Vsaka postava je zame manekerska. Vsak ima pravico, da je v obleki dobro videti in

se dobro počuti,« pravi krojaški mojster, ki svoje znanje že predaja sinu, a poudarja, da je učenje takšne obrti dolgoleten proces. »Če želiš uspeti, moraš biti potrpežljiv in perfekcionista,« zaključuje.

Vrlini, ki sta v današnjem svetu vse redkejši.

Marjan Pohlin v svoji delavnici / Foto Aleš Senožetnik

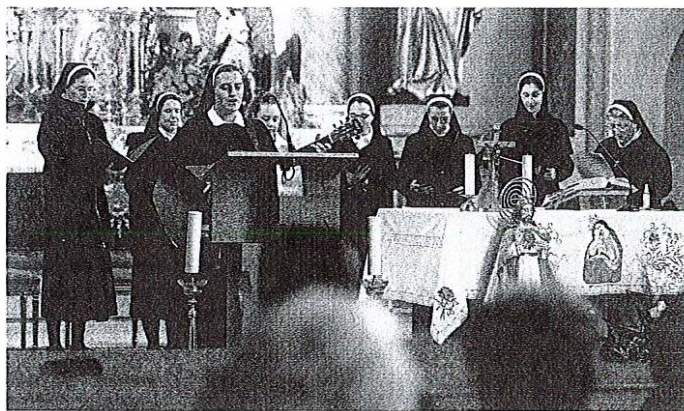
Sadovi samostanske tišine

Redovniška poezija zajema vse vidike duhovnega življenja.

PETER KOŠENINA

Smladnik – Župnijska cerkev sv. Urha v Smladniku je pred kratkim gostila literarno-glasbeni recital redovniške poezije Sadovi samostanske tišine.

Pesmi slovenskih redovnic so recitirale članice ženske skupine Župnijske Smladnice, pela pa Mešani pevski zbor Sv. Urh iz Smladnika ter zbor šolskih sester sv. Frančiška Kristusa Kralja. Pobudnica recitala je bila lektorica, prevajalka in slavistka Marjeta Žebovec iz Smladnice. Z redovniško poezijo se je prvič srečala že pred leti, ko je pisala serijo knjig o slovenskih književnicah. »Lani smo imeli v župnijski predstavitev usmiljen in njihove ustanoviteljice, matere Leopoldine Brandis, ki je imela sestro tukaj v Smladniku. Takrat sem izvedela, da sestra Metka Tušar piše pesmi. Povedala mi je, da tudi sestra Agnes pri karmeličankah piše pesmi, ta

V glasbenem delu recitala sta nastopila tudi s. Klara Jarc in zbor šolskih sester.

/ Foto: Peter Košenina

pa, da so nekatere njene pesmi tudi že uglasbene,« o odkrivanju redovniške poezije pravi Marjeta Žebovec. Brano poezijo, ki jo je recitalo pet članic ženske skupine, so s petjem izmenično dopolnjevali pevci Mešanega pevskega zbora Sv. Urh ter sestra Klara Jarc in zbor šolskih

sester sv. Frančiška Kristusa Kralja. »To je duhovna poezija. Govori o odnosu do Boga, iskanju, zavedanju in daru ustvarjenosti. Nekaj pesmi opeva samostansko, redovniško življenje, nekaj je pravzaprav ljubezenskih pesmi do Jezusa Kristusa. Vse to – v tej poeziji so zajeti vsi

vidiki duhovnega življenja,« o predstavljeni poeziji pravi Marjeta Žebovec.

Na literarno-glasbenem recitalu Sadovi samostanske tišine so predstavili pesmi slovenskih redovnic iz petih redov: karmeličank, klaris, uršulink, usmiljen in šolskih sester.

Prejeli smo

Rada bi pohvalila

Oktober letos so nas reševalci spomnili, kako pomembno je pomagati sočloveku, ki je potreben pomoči. Po svojih najboljših močeh in znanju. Zato se moramo izobraževati, pri srčnem zastoju moramo tudi poznati temeljne postopke oživljanja in uporabe AED – zunanega defibrilatorja. Predavanje in praktične prijeme na temo oživljanja so nam krajanom v KS Reteče – Gorenja vas predstavili srčni in delu predani reševalci: ga. Špela Mezek, dipl. fizioterapevka in predavateljica prve pomoči, g. Tomaž Čadež in mladi Hermina, Lucija ter Luka. Vsi so člani Ekipe prve pomoči Rdečega križa Slovenije, Območnega združenja Škofja Loka. Za svoje delo si zaslužijo veliko pohvalo. Hvaležni smo tudi vodstvu naše KS in našim predanim gasilcem, da so nam omogočili to predstavitev.

IRENA UHAN

Zahvala

Čenjena najditeljica!

Rada bi izrazila globoko hvaležnost za vašo izjemno prijaznost in poštenost.

Ko ste z 2. novembra na parkirišču pred trgovino Hofer na Duplici našli mojo denarnico, bi se zlahka obrnili proč, šli mimo, a vi ste se zavzeli in me poiskali na mojem naslovu in mi vrnili denarnico.

Ne morete si predstavljati, koliko mi vaša pokončnost pomeni.

Zavedanje, da sem izgubila denarnico, me je pretreslo, saj v denarnicah in telefonih nosimo vse življenjsko pomembne dokumente in informacije.

Prešinili so me različni črni scenariji in stiska na sobotni dan, ko Policijska postaja v Kamniku nima uradnih ur, mi je malodane zadržnila grlo.

A spoznanje, da so na svetu ljudje, ki jim je mar za sočloveka, je zares navdihujoče. Še enkrat iskrena hvala za vašo nesebičnost in etičnost.

LIDIJA HABINC PERKO